

Kniha Daniel — číslo sedmdesát šest

Odpečetění prorocství: Odmítnutí světla v roce 1856 a jeho důsledky

Jeff Pippenger

2024-02-09

V roce 1856 bylo odpečetěno světlo „sedmi časů“ a do roku 1863 bylo toto světlo odmítnuto. Prorok z Judy přinesl toto světlo bezbožnému králi Jarobeámovi a Jarobeám světlo odmítl. Izajáš přinesl totéž světlo bezbožnému králi Achazovi a i on je odmítl. Za to, že odmítla světlo spojené s rybníkem Šiloach, byla království jak Jarobeámovo (severní), tak Achazovo (jižní) odvléčena do zajetí králem ze severu, a to v roce 723 př. Kr., respektive 677 př. Kr.

Mojžíš při Áronově vzpouře; Izajáš s Achazem a Jeremjáš s ostatními králi představovali věrné v dějinách milleritů, kteří všichni představovali posly světla v poslední vzpouře. „První“ krize posledních dnů roku 1863 a „poslední“ krize posledních dnů, totiž „velké zemětřesení“ z 11. kapitoly Zjevení (brzy přicházející nedělní zákon), jsou znázorněny ve všech těchto prorockých liniích. Prorok z Judy představuje proroka, který odpadl od své odpovědnosti a nakonec je pohřben ve stejném hrobě jako odpadlé protestantství. Jeho smrt i jeho pohřeb byly důsledkem toho, že se rozhodl jíst a pít stravu lživého proroka z Bét-elu.

Soud nad tím, že při nedělním zákoně budou přemoženi papežstvím (králem Asýrie), který byl předobrazem rozptýlením severního a jižního království za Jeroboáma a Achaza, se shoduje s údělem judského proroka, neboť zemřel mezi „lvem“ a „oslem“. „Lev“ je symbolem Babylóna, jímž je v posledních dnech papežství.

I stalo se, když pojedl chleba a napil se, že mu osedlal osla, totiž tomu proroku, kterého přivedl zpět. A když odcházel, potkal jej na cestě lev a zabil jej; a jeho mrtvé tělo leželo pohozené na cestě, a osel stál vedle něho, lev také stál vedle mrtvého těla. A hle, šli kolem muži a viděli mrtvé tělo pohozené na cestě i lva stojícího vedle mrtvého těla; přišli tedy a oznámili to ve městě, kde bydlel starý prorok. Když o tom uslyšel prorok, který jej přivedl zpět z cesty, řekl: To je muž Boží, který byl neposlušný vůči slovu Hospodinovu; proto jej Hospodin vydal lvu, který jej rozsápal a usmrtil, podle slova Hospodinova, které k němu mluvil. I řekl svým synům: Osedlejte mi osla. A oni jej osedlali. Potom šel a našel jeho mrtvé tělo pohozené na cestě, a osla i lva stojící vedle mrtvého těla; lev mrtvé tělo nesežral ani nerozsápal osla. I pozvedl prorok mrtvé tělo muže Božího, položil je na osla a přivezl je zpět; a starý prorok přišel do města, aby nad ním nařikal a pohřbil jej. A uložil jeho mrtvé tělo do svého vlastního hrobu; i nařikali nad ním slovy: Ach, bratře můj! Stalo se pak, když jej pohřbil, že promluvil ke svým synům a řekl: Až zemřu, pohřbete mne v hrobě, v němž je pohřben muž Boží; položte mé kosti vedle jeho kostí. Neboť výrok, který zvolal skrze slovo Hospodinovo proti oltáři v Betelu a proti všem domům výšin, které jsou v městech samařských, se jistě naplní. 1 Královská 13,11–32.

Judský prorok zemřel mezi dvěma symboly. Lev je symbolem Babylóna a novodobý Babylón v posledních dnech je král severu, který dochází ke svému konci, aniž by mu kdo pomohl, v

Danielovi, kapitole jedenácté, verši čtyřicátém pátém. Znamením jeho autority je uctívání slunce, což je čtvrtá ohavnost, a právě tam je v Ezechieli, kapitole osmé, vyličeeno čtvrté pokolení laodicejského adventismu, jak se klaní směrem ke slunci. V Millerově snu mu bylo ukázáno, že nejen byly drahokamy rozptýleny a zakryty, ale že i samotná schránka, která představovala Bibli, byla rovněž roztrhána.

Ve třetí generaci adventismu prosazovalo vedení adventismu dílo zavádění používání takzvaných moderních překladů Bible. Tyto takzvané moderní překlady byly odvozeny ze zkaženého souboru rukopisů, které prosazují teologové člověka hříchu a odpadlého protestantismu. Millerovou schránkou byla verze King James Version, která byla přeložena z neporušených rukopisů.

Ve čtvrté generaci laodicejského adventismu se církev připojila ke Světové radě církví, konfederaci římské církve a jejích dcer. Adventismus po léta ve prospěch svého spícího stáda tvrdil, že jsou ve Světové radě církví pouze „pozorovateli“, dokud stanovy této zlé konfederace neodhalily, že postavení „pozorovatele“ představuje plnoprávného člena s hlasovacím právem!

Ve své čtvrté generaci dvakrát udělili „člověku hříchu“ zlatou medaili. Alespoň jedna z těchto medailí nesla otisk katolického pojetí druhého příchodu Krista, zobrazovala Ježíše, jak při svém návratu klade svou nohu na zem, a obsahovala katolickou sluneční svatozář za Kristem i katolické zkrácené znění čtvrtého přikázání, které prostě uvádělo: „pamatuj na sobotu.“ V soudním řízení (což je právní výrok) prezident Generální konference podal svědectví, v němž uvedl, že církev adventistů sedmého dne kdysi věřila, že papežství je antikrist, avšak že jeho církev toto přesvědčení již dávno odložila „na smetiště dějin“.

Čtvrtou ohavností (generací) je stav, kdy se pětadvacet vůdců jeruzalémské církve klaní slunci. Postupující ohavnosti začaly obrazem žárlivosti, který byl postaven u vchodu a označil počátek. Prorok z Judy nakonec spočine pohřben spolu s odpadlickým protestantismem a lev (Babylon) jej usmrtí, neboť se navrátil k metodologii odpadlického protestantismu, a proto není schopen rozpoznat, že to je Řím, kdo ustanovuje vidění; a tam, kde není žádné vidění ustanoveno symbolem člověka hříchu, se nakonec ocitáte na straně člověka hříchu.

„Ti, kdo se ve svém chápání slova stanou zmatenými a nepostřehnou význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista.“ Kress Collection, 105.

Judejský prorok byl pohřben s lživým prorokem z Bét-elu, který jej označil za svého „bratra“, a byl nalezen mrtev mezi dvěma symboly. „Lev“ představoval jeho selhání porozumět antikristu a „osel“ je symbolem islámu. Laodikejský adventismus již svým mlčením ohledně 11. září 2001 prokázal, že nerozpoznává, že tématem islámu třetího běda je poselství půlnočního volání, pozdního deště. Nerozpoznání poselství pozdního deště je smrt! Pozdní déšť začal 11. září 2001, když sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, když byly svrženy velké budovy New York City. „Déšť“ je poselství a poselství musí být rozpoznáno, aby mohlo být přijato.

„Nesmíme čekat na pozdní déšť. Přichází na všechny, kdo rozpoznají a přivlastní si rosu a přehánky milosti, které na nás dopadají. Když shromažďujeme úlomky světla, když si vážíme jistých Božích milosrdenství, Boha, který rád vidí, že Mu důvěřujeme, tehdy se naplní každé

zaslíbení. [citován Izajáš 61,11.] Celá země má být naplněna slávou Boží.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 984.

„Celá země“ ví, co se stalo 11. září 2001, avšak aby bylo možno přijmout poselství, které tam začíná a nakonec ozáří celou zemi Boží slávou, musí být toto poselství rozpoznáno. Slovo „rozpoznat“ znamená „znovu si vybavit nebo znovu nabýt vědomost o něčem, ať již s přiznáním této znalosti, či bez něho. Rozpoznáváme osobu na dálku, když si vybavíme, že jsme ji již dříve viděli, nebo že jsme ji dříve znali. Rozpoznáváme její rysy nebo její hlas.“ Websterův slovník z roku 1828.

Jediný způsob, jak může adventista z Laodiceje rozpoznat poselství pozdního deště, které přišlo 11. září 2001, je ten, že rozpozná, že již v minulosti viděl totéž zjevení božské moci. Dne 11. srpna 1840 sestoupil mocný anděl ze Zjevení 10, když se naplnilo proroctví o druhém běda islámu. Tyto dějiny se dokonale opakovaly, když 11. září 2001 sestoupil mocný anděl ze Zjevení 18, když se naplnilo proroctví o třetím běda islámu; a neuznat islám třetího běda znamená být nesen divokým arabským oslem k smrti, kterou přináší lev moderního Babylóna.

Opilci Efraimovi, kteří nedovedou číst zapečetěnou knihu, nemohou rozpoznat opakování milleritské historie, neboť toto rozpoznání je založeno na metodologii pozdního deště, totiž na zásadě „řádek za řádkem“. Představu, že se zjevení Boží moci v milleritské historii opakuje v posledních dnech, nelze udržet metodologií odpadlého protestantismu a katolicismu.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má osvětlit celou zemi svou slávou. Je zde předpověděno dílo celosvětového rozsahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–1844 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo přineseno na každou misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoli zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; to vše však má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“ The Great Controversy, 611.

Slepí vůdcové moderního Izraele jsou svou metodologií nuceni odmítat pravdu, že v posledních dnech dojde k opakování zjevení Boží moci, jako tomu bylo v dřívějších letech.

„Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, která pocítila úder Božího hněvu. Starší muži, ti, jimž Bůh dal veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svou důvěru. Zaujali stanovisko, že není třeba očekávat zázraky a zjevné projevy Boží moci jako v dřívějších dnech. Doby se změnily. Tato slova posilují jejich nevěru a oni říkají: Hospodin neučiní nic dobrého ani nic zlého. Je příliš milosrdný, aby navštívil svůj lid soudem. Tak je „pokoj a bezpečnost“ voláním mužů, kteří už nikdy nepozdvihnou svůj hlas jako polnici, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Tito němí psi, kteří nechtěli štěkat, jsou těmi, kdo pocítí spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, panny i malé děti zahynou všichni společně.“ Testimonies, svazek 5, 211.

Laodicejská slepota učených mužů, kteří vládou nevzdělaným v Jeruzalémě, jim znemožňuje rozpoznat pozdní déšť, neboť nejenže užívají zkaženou biblickou metodologii, nýbrž je závěry jejich falešného uvažování stavějí do postavení, v němž budou popírat jakýkoli budoucí projev

Boží moci, jako tomu bylo v dřívějších věcích. Avšak Malachiáš 3 ukazuje, že když Posel smlouvy očistí syny Léviho, tehdy bude obětní dar jako za dnů dávných.

„Věrný Svědek prohlašuje: ‚Znám tvé skutky.‘ ‚Čiň pokání a konej první skutky.‘ To je pravá zkouška, důkaz, že Duch Boží působí v srdci, aby tě naplnil svou láskou. ‚Přijdu k tobě brzy a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže neučiníš pokání.‘ Církev je jako neplodný strom, který, přijímaje rosu, déšť i sluneční svit, měl vydat hojnost ovoce, avšak při božském hledání se na něm nenachází nic než listí. Slavnostní myšlenka pro naše sbory! Vpravdě slavnostní pro každého jednotlivce! Podivuhodná je Boží trpělivost a shovívavost; avšak ‚jestliže neučiníš pokání,‘ bude vyčerpána; sbory i naše ústavy budou upadat od slabosti k slabosti, od chladné formalismu k mrtvosti, zatímco budou říkat: ‚Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji.‘ Věrný Svědek praví: ‚A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý.‘ Uvidí kdy jasně svůj stav?“

„V církvích se má objevit podivuhodný projev moci Boží, avšak nepůsobí na ty, kdo se nepokořili před Pánem a neotevřeli dveře svého srdce vyznáním a pokáním. V projevu oné moci, která osvětluje zemi slávou Boží, uvidí jen cosi, co ve své slepotě pokládají za nebezpečné, cosi, co vzbudí jejich obavy, a vzeprou se tomu na odpor. Protože Pán nejedná podle jejich představ a očekávání, postaví se proti tomuto dílu. ‚Proč,‘ říkají, ‚bychom neměli znát Ducha Božího, když jsme v tomto díle již tolik let?‘ — Protože neodpověděli na varování ani na naléhavé výzvy poselství Božích, nýbrž vytrvale říkali: ‚Jsem bohatý a zbohatl jsem a ničeho nepotřebuji.‘ Nadání ani dlouhá zkušenost neučiní z lidí průduchy světla, pokud se nevystaví jasným paprskům Slunce spravedlnosti a nejsou povoláni, vyvoleni a připraveni obdarováním Duchem svatým. Když se lidé, kteří zacházejí se svatými věcmi, pokoří pod mocnou rukou Boží, Pán je povýší. Učiní z nich muže duchovního rozlišování — muže bohaté v milosti jeho Ducha. Jejich silné, sobecké povahové rysy, jejich tvrdohlavost, budou zřetelně vidět ve světle zářícím od Světla světa. ‚Přijdu k tobě brzy a pohnu tvým svícem z jeho místa, nebudeš-li činiti pokání.‘ Budete-li hledat Hospodina celým svým srdcem, dá se vám nalézt.“
Review and Herald, 23. prosince 1890.

Smrt judského proroka je znázorněna jak „lvem“ novodobého Babylóna, který je prorockým symbolem zakládajícím vidění prorockých dějin, tak také „oslem“. První zmínka o islámu v Písmu se objevuje tehdy, když je Izmael představen jako „divoký člověk“.

A bude člověkem divokým; jeho ruka bude proti každému člověku a ruka každého člověka proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratří. Genesis 16,12.

Pravidlo prvního zmínění v Písmu ukazuje, že jsou v něm obsaženy všechny charakteristiky daného symbolu, neboť Boží slovo je semenem a semeno v sobě nese veškerou DNA nezbytnou k tomu, aby přivedlo k plnému rozvinutí celou rostlinu. Slovo přeložené jako „divoký člověk“ je výrazem pro „divokého arabského osla“. „Osel“ je v Písmech pravdy jedním ze symbolů islámu.

Poselství Ezechiele ve třicáté sedmé kapitole, které přivádí mrtvé kosti k životu, takže povstávají jako mocné vojsko, je poselstvím islámu třetího Běda, a toto poselství je poselstvím Půlnočního volání posledních dnů. Sestra Whiteová přímo učí, že Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma představoval poselství Půlnočního volání.

„Půlnoční volání nebylo nesené ani tak argumentací, ačkoli důkaz Písma byl jasný a přesvědčivý. Provázela je nutící moc, která pohnula duší. Nebylo pochyb, nebylo otázek. Při Kristově triumfálním vjezdu do Jeruzaléma se lid, který se ze všech částí země shromáždil k slavení svátku, hrnul na Olivovou horu, a když se připojoval k zástupu, jenž doprovázel Ježíše, zachytil inspiraci té chvíle a pomáhal zesílit volání: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!‘ [Matouš 21,9.] Podobně i nevěřící, kteří přicházeli na adventistická shromáždění — někteří ze zvědavosti, jiní jen proto, aby se posmívali — pocíťovali přesvědčující moc provázející poselství: ‚Hle, Ženich přichází!‘“ Spirit of Prophecy, svazek 4, 250.

Zjevení Ježíše Krista je závěrečným poselstvím, které je v posledních dnech odpečetěno, a zahrnuje islám třetího Běda. Když Kristus, jenž je poselstvím, které je odpečetěno, vstoupil do Jeruzaléma, a tím předobrazil Půlnoční volání posledních dnů, byl nesen („jeho poselství bylo nesené“) oslem. Závěrečné poselství Kristovy spravedlnosti je nesené islámem.

Islám byl, je a bude divokým mužem, jak je znázorněn divokým arabským oslem, a každý, kdo chce vidět (a je mnoho těch, kteří vidět nechtějí), může snadno „rozpoznat“, že válčení, které nyní islám vede, je divokým šílenstvím. Ochota spáchat sebevraždu v domněnku, že v posmrtném životě bude následovat nějaká velká sexuální odměna, je satanským šílenstvím. První zmínka o islamu určila, že islám bude divokým mužem.

Válečnictví islamu přivádí celé lidstvo dohromady, aby bojovalo v sílící válce třetího Běda. Islám je prorockou logikou pro uskutečnění jednosvětové vlády a globalisté učí, že po druhé světové válce záměrně uvedli Židy zpět do země Izraele, aby mohli využít pradávnou nenávist islamu vůči Židům k rozpoutání třetí světové války. Globalisté věří a po desetiletí učí, že k nastolení své jednosvětové vlády budou potřebovat třetí světovou válku. Zkažené pohnutky globalistů, vyjádřené jejich vlastními slovy, zapadají do biblické úlohy islamu.

Snad nejzávažnější složkou Izmaelovy prorocké DNA, ve verši, kde je poprvé zmíněn, je skutečnost, že jeho duch, jenž je duchem „divokého člověka“, „přebývá v přítomnosti všech svých bratrů“. Představa, že do třetího Běda budou zapojeny pouze některé sekty radikálního islamu, není v souladu s Božím slovem. Běžný politicky korektní názor, že v každém náboženském směru se najde jen několik špatných jablek a že většina muslimského náboženství jsou mírumilovní občané, není v souladu ani s jejich vlastní svatou knihou, ani s Biblií.

Korán učí, že povinností každého následovníka Alláha je uvést celý svět do souladu s právem šaría, a první zmínka o islamu v knize Genesis ztotožňuje „divokého muže“, ducha Izmaela, s každým následovníkem islamu. Korán své stoupence přímo učí, aby předstírali slušnost, když žijí v oblastech, kde dosud nemají možnost vynutit své náboženské panství nad obyvatelstvem, podobně jako katolicismus.

Prorok z Judy se postavil Jeroboámovi, když bylo jeho království poprvé ustanoveno. Odpadlé protestantství začalo v roce 1844 a bylo ihned konfrontováno milleritským adventismem, který vstoupil do Nejsvětější svatyně a objevil Boží zákon, včetně soboty sedmého dne. Milleritskému adventismu bylo, jak to představuje Jeremjáš, řečeno, aby se navrátil k Bohu, ale nikdy se nevracel do „shromáždění posměvačů“. Prorokovi z Judy bylo řečeno, aby se nevracel stejnou cestou,

kteřou přišel, ani aby nejedl a nepil pokrm lživého proroka z Bét-elu, avšak učinil tak. Smrt proroka z Judy byla symbolicky umístěna mezi dva symboly, které představovaly papežství a islám. Laodicejský adventismus tyto dvě pravdy nemůže vidět, neboť si v roce 1863 sám vypíchl své duchovní oči a započal proces zakrývání klenotů a metodologie, jichž William Miller použil, aby založil základy adventismu padělanými mincemi a klenoty a metodologií odpadlého protestantství a katolicismu.

„Muž s kartáčem na nečistoty“ nyní zametá svou podlahu, obnovuje drahokamy a dává je Millerovi, aby je položil na svůj stůl, avšak adventismus je zaslepen přesvědčením, že oni jsou lidem ostatku, který byl v roce 1844 povolán jako Jeho lid.

A nedomnívejte se, že si můžete říkat: Máme Abrahama za otce; neboť pravím vám, že Bůh je schopen z těchto kamenů vzbudit Abrahamovi děti. A již je i sekera přiložena ke kořeni stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, je vytínán a vrhán do ohně. Já vás křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, je mocnější nežli já; nejsem hoden ani nosit jeho obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Jeho věječka je v jeho ruce a dokonale vyčistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky; ale plevy spálí neuhasitelným ohněm. Matouš 3,9–12.

Laodicejský adventismus bude vyvržen z úst Pána, s výjimkou těch jednotlivců, kteří by mohli činit pokání. Laodicejský adventismus má být pohřben do téhož hrobu jako někdejší lid smlouvy, který odmítl Millerovo poselství, neboť nyní jsou i oni ve vztahu ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům rovněž někdejšími lidmi smlouvy. Vzpouřa roku 1863 je znázorněna prorokem, který přišel z Judy a který rovněž zanechal předpověď o králi Jósijášovi.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Namísto toho, abychom se stávali podobnými světu, máme se od světa stávat stále více a více odlišnými. Satan se spojil a bude se i nadále spojovat s církvemi v mistrovském úsilí proti Boží pravdě. Všechno, co Boží lid činí, aby pronikl do světa, vyvolá rozhodný odpor ze strany mocností temnoty. Nepřítelův poslední velký zápas bude nanejvýš rozhodný. Bude to poslední bitva mezi mocnostmi temnoty a mocnostmi světla. Každé pravé Boží dítě bude statečně bojovat na Kristově straně. Ti, kdo si v této velké krizi dovolí stát více na straně světa než na straně Boží, se nakonec postaví zcela na stranu světa. Ti, kdo se stanou zmatenými ve svém porozumění Slovu, kdo nedokážou rozpoznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista. Nyní není čas, abychom se připodobňovali světu. Daniel stojí ve svém údělu a na svém místě. Danielova a Janova proroctví mají být pochopena. Vykládají jedno druhé. Dávají světu pravdy, jimž by měl každý rozumět. Tato proroctví mají být svědectvím ve světě. Svým naplněním v těchto posledních dnech se sama vyloží.“

„Pán se chystá potrestat svět pro jeho nepravost. Chystá se potrestat náboženská společenství pro jejich odmítnutí světla a pravdy, které jim byly dány. Velké poselství, spojující poselství prvního, druhého a třetího anděla, má být dáno světu. To má být těžištěm našeho díla. Ti, kdo vskutku věří v Krista, se budou otevřeně přizpůsobovat zákonu Jehovovu. Sobota je znamením mezi Bohem a Jeho lidem a my máme svou shodu se zákonem Božím viditelně projevat zachováváním soboty. Má být znamením odlišení mezi Božím vyvoleným lidem a světem.

Znamená mnoho být věrný Bohu. To zahrnuje zdravotní reformu. Znamená to, že naše strava musí být prostá a že ve všem musíme být střídmi. Mnohé druhy jídel tak často vídané na stolech nejsou potřebné, nýbrž jsou vysoce škodlivé. Mysl i tělo mají být uchovávány v co nejlepším zdravotním stavu. K převzetí odpovědnosti mají být vybíráni pouze ti, kdo byli vychováni v poznání a bázi Boží. Ti, kdo jsou již dlouho v pravdě, a přesto nedovedou rozlišovat mezi čistými zásadami spravedlnosti a zásadami zla, jejichž porozumění spravedlnosti, milosrdenství a lásky Boží je zatemněno, mají být zbaveni odpovědnosti.“

„Bůh má pro svůj lid důležitá naučení, jimž se má naučit. Kdyby byla tato naučení osvojena již dříve, jeho dílo by dnes nebylo tam, kde je. Jedna věc musí být učiněna. Pravda nemá být zadržována před kazateli ani před muži v odpovědných postaveních ze strachu, že si přivodíme jejich nelibost. S našimi ústavy mají být spojeni muži, kteří v tichosti a moudrosti budou hlásat celou radu Boží. Boží hněv se rozhořel proti těm, kdo v tělesné jistotě a pýše projeví pohrdání jeho vedením. Ohrožují zdar díla.“

„Každá falešná cesta je klamem a bude-li setrváváno v ní, nakonec přinese zkázu. Tak Pán dopouští, aby ti, kteří se drží falešných plánů, byli zničeni. Právě v době, kdy zaznívá chvála a lichocení, přichází náhlá zkáza. Jsou takoví, kteří se navzdory tomu, že vědí o napomenutí, jehož se dostalo jiným pro jejich nevěnost, odvracejí od výstrahy. Ti jsou dvojnásobně vinni. Znali Pánovu vůli a nečinili ji. Jejich trest bude úměrný jejich vině. Nechtěli dbát slova Páně.“
Kress Collection, 105, 106.